

CHRISTELIJK WEEKBLAD VOOR JONGENS EN MEISJES VAN ZES TOT VEERTIEN JAAR.
VERSCHIJNT IEDEREN VRIJDAG — ABONNEMENTSPRIJS f 1.— PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE UITGEVERSMATSCHAPPIJ E. J. BOSCH JBZN. TE BAARN.

Illustratie bij „Niet naar school.“

NIET NAAR SCHOOL.

Marietje was een lief meisje, doch ze had één gebrek.... ze ging niet graag naar school. Haar ouders woonden in een dorpje en hadden het niet al te rijk, want er waren thuis zeven kindertjes! Jullie begrijpen wel, dat moeder het daarvoor héél druk had: klein broertje moest 's morgens geholpen, vader moest boterhammen meenemen naar zijn werk. O, er viel zoo veel te doen, vooral 's morgens vroeg! Marietje had dus heelemaal voor zichzelf te zorgen bij het wasschen en aankleeden. En daar moest ze flink bij voortmaken, want om halfnegen moest ze de deur uit om naar school te gaan. Nu had Marietje, zooals ik reeds vertelde, een gróót gebrek.... ze ging niet graag naar school. Ze bleef liever thuis. Dan kon ze doen wat ze wilde, en stond die lastige juffrouw niet steeds klaar om te zeggen: „dit mag niet“, of „dat mag niet“, of „beter opletten“, of „stilzitten“. Daarom teutte Marietje wel een heel lang 's morgens.... soms zoolang tot de klok reeds ver over negenen stond als ze nog niet eens haar jurk aan had. En als moeder dan vol schrik zag, dat het reeds zoo laat was en mopperde, dan zei Marietje maar niets, doch dacht, nu is het lekker te laat om naar school te gaan. Gewoonlijk zorgde moeder dan wel dat Marietje tóch naar school kwam, maar zoo'n enkele maal, als het héél laat was, gebeurde het wel eens dat Marietje haar zin kreeg.

Op een morgen was het dan eens héél laat geworden en hield moeder Marietje maar thuis. Op dien morgen kwam er bezoek, en deftig bezoek. Even buiten het dorp woonde een gravin, op een groot, oud kasteel. Die gravin had, wat Marietjes moeder miste: geld, doch daar was die dame nu niet zoo héél blij mee, want.... ze had zoo graag willen hebben wat Marietjes moeder wél had: kindertjes. Omdat ze zooveel van kinderen hield en omdat ze ook verder een heel goed mensch was, bezocht ze dikwijls de lieden van het dorp, als ze ziek waren of in moeite zaten, of, en dan voornamelijk.... als er veel kinderen waren en de ouders wel wat hulp noodig hadden.

„Zoo, Marietje,“ zei de gravin, „moet je niet naar school?“

Marietje zei niets, maar kreeg een kleur.

Moeder gaf wel antwoord:.. „ja, denkt u eens aan, Mevrouw, Marietje wil niet graag naar school, en als ze even kan, tracht ze er wat op te vinden om thuis te blijven.“

De gravin zag Marietje eens aan, en zei toen, met een knipoogje naar moeder: „nu, ik kan het me best begrijpen, hoor, altijd naar school is héél vervelend. Ik zou ook liever altijd blijven spelen, als ik jou was. Wil je bij mij komen, Marietje, dan mag je zooveel spelen als je wil, en hoef je niet naar school, totdat je zelf wil gaan.“

Marietjes oogen glinsterden, dát zou iets zijn. Ze was wel wat verlegen om met zoo'n deftige dame mee te gaan, maar.... altijd spelen dát was wat.

Er werd nog wat gepraat tusschen moeder en de gravin, en toen ging Marietje mee naar het kasteel. Eerst kreeg ze een lekkere boterham, en toen mocht ze spelen in een groote zaal. En mooi speelgoed dat daar was! Je kon aan alles merken, dat de gravin van kinderen hield. In die zaal waren: zijden springtouwen met zilveren knoppen, prachtige ballen, gouden bikkels, zilveren bromtollen, fluweelen beestjes, als teddy-beeren, schaapjes, o, zooveel. Te veel om op te noemen. En daar mocht Marietje mee spelen zooveel ze wilde. Nu, dat deed Marietje. Ze ging touwtje springen en hield dat een poosje vol. Maar zoo alléén was het toch ook niet zoo plezierig als met de schoolmeisjes. Ze probeerde het met wat anders. Nu, dat hield ze zoo'n poosje vol. Maar toch ook niet zoo erg lang. Toen ze een paar uur gespeeld had, begon ze er genoeg van te krijgen. Ze verlangde naar gezelschap. Ja, zoo tusschenbeide kwam de gravin wel eens kijken, of een der dienstmeisjes, en die waren allemaal héél vriendelijk, maar ze voelde zich toch eenzaam in die groote oude zaal. In den hoek stond een oude wapenrusting, en daar moest Marietje steeds naar kijken,.... hu, 't was of een boozen ridder haar aanzag.

Tegen den middag vroeg de gravin wat ze nu wilde: altijd zoo fijn spelen, of gewoon naar school gaan.

Marietje barstte in tranen uit: „Liever naar school,“ huilde ze, „liever naar school.“

Nu mocht ze weer naar huis en dacht er verder niet over van school weg te blijven.

v. d. H.